

DE AANKOMST

Bas Steman

De aankomst

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

Om alles...

© 2013 Bas Steman
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Pankra
Foto omslag © Cees Oortwijn
Foto auteur © Ariane Greep
ISBN 978 90 468 1536 6
NUR 301
www.nieuwamsterdam.nl
www.bassteman.nl
www.deaankomst.nl

*Do not go where the path may lead; go instead where there
is no path and leave a trail.*

– Ralph Waldo Emerson

*Jedes erreichte Ziel ist wieder Anfang einer neuen
Laufbahn, und so ins unendlich.*

– Arthur Schopenhauer

Zeggen dat je hebt gefietst met Léon van Bon, Servais Knaven, Jeroen Blijlevens en Michael Boogerd doet het altijd goed op verjaardagen. ‘Proberen aan te klampen’ zou een meer integere weergave van de werkelijkheid zijn, maar door hun prestaties te laten afstralen op mijn gehark in de achterste regionen van het peloton leek mijn wielerveulentje nog wat. Jarenlang had ik rondgereden met het idee een Beoogd Tourwinnaar te zijn. Dat zou mijn wissel op de eeuwigheid worden: een gele trui in Parijs. Deze gedachte alleen al maakte me compleet ongeschikt voor de werkelijkheid. Daar hoefde je geen Peter Post voor te heten. Als schrijver val je je hoofdpersoon niet graag af, maar achteraf had ik misschien beter meteen kunnen gaan korfballen.

‘Wat vind jij nou van die Van Bon? Hij had toch veel meer kunnen winnen?’ vroeg ome Cor, een aangetrouwde oom, die naar eigen zeggen altijd ‘hoog’ had gevoetbald. Niet dat iemand van ons hem ooit achter een bal aan had zien lopen. In onze kringen was hij vooral beroemd om het mitrailleurtempo waarmee hij op verjaarspartijtjes pijpjes bier leegdrank. Zijn kleren stonken naar rook en hij zakte luid zuchtend onderuit in de stoel. Ome Cor haalde zijn hand door zijn dunner wordende grijze haren waarin nog altijd een jarenezestigkuif te herkennen was. Zijn buik hing op zijn schoot. Na het vierde flesje richtte hij zich tot mij en begon over sport in het algemeen en wielrennen in het bijzonder. Waarschijnlijk dacht hij dat hij er mij een plezier mee deed, dat ik graag herinneringen ophaalde.

‘Léon heeft een mooie carrière gehad,’ zei ik en ik grabbelde in het bakje nootjes dat voor me op tafel stond. Deed ik vroeger niet, het kostte weken voordat je die grammen er weer had afgefietst. Onder mijn hersenpan opende zich het theater van losse zinnen, filmfragmenten, rushes, soms zonder geluid, andere delen afgemonteerd op muziek die ik me nauwelijks nog herinneren kon. Galmen uit speakers langs een parcours waar mijn naam schalde, maar vaker die van hen, van Léon van Bon en Servais Knaven. Klanken die nog altijd weerkaatsten.

De toppers met wie ik als jongen gekoerst had, waren inmiddels gestopt als professional. Zij waren geziene en gevierde sporters. En ik? Een totale mislukkeling.

‘Reed die vroeger echt zo hard?’ vroeg hij met de mond van het flesje tegen zijn lippen.

‘Wie?’

‘Die Van Bon!’

‘Ja, in potentie was hij misschien wel de beste van allemaal.’

‘Maar nu met die Lèns, hè? Die Armstrong, niet te geloven, toch?’

Hij doelde op het georganiseerde dopinggebruik van de Amerikaan. De kranten stonden er vol van. Ik wist niet goed wat ik ervan moest vinden. Wat zou ik gedaan hebben? Kiezen voor de spuit of de bezemwagen?

‘Ja, ernstig,’ zei ik.

‘Zeg eens, denk je dat die Van Bon op water fietste?’

Ik wilde mijn schouders ophalen, het minachtende gniffeltje dat hij achter zijn woorden meezond, maakte mijn antwoord eigenlijk al overbodig.

‘Toen we nog samen reden waren zijn waardes al zo hoog dat hij alleen bij het lezen van het etiket van de epo al positief zou zijn. Dat heette talent. Later bleek het ook in een potje te zitten.’

In de normale wereld was het nog hartje winter, voor renners begon op Nieuwjaarsdag het voorjaar. Hoewel je bij de nieuwelingen met versnellingen mocht rijden, verkoos Léon aanvankelijk een vast verzet. Een tandje zwaarder dan waarop hij als veertienjarig jeugdrennertje dertig koersen had gewonnen van de eenendertig waarin hij was gestart.

Hij woonde op precies een kilometer van ons huis. Ik zou hem oppikken. Ogenschijnlijk kalm fietste ik zijn straat in, van binnen was het springtij. Als hij maar niet gelijk het tempo zo hoog opvoerde dat ik al voordat we de stad uit waren, moest vragen om het kalmer aan te doen. Dat zou een regelrechte afgang zijn.

‘Onder de carport doorlopen, achterdeur is altijd open,’ had Léon gezegd. Ik wurmde mijn al half bevroren voet uit mijn toecap, stapte af en liep onder een afdak door naar het huis, waar ik mijn fiets tegen een muurtje zette. De achterdeur was inderdaad open, binnen wachtte een stilleven van winterjassen, achteloos uitgeschopte schoenen, enkele rondslingerende steeksleutels en kettingbladen plus een rij zo op het oog willekeurig tegen de muur gekwakte wielen. De woonkamer was een decor dat kort ervoor verlaten was. Links het bankstel met op tafel stapeltjes boeken, wielerveden, een onaangeroerd kopje thee en een bord met broodkruimels, verderop een houten paard uit een antieke draaimolen. De oudste broer van Léon was junior en zat al een uur op de fiets, de jongste die nog bij de jeugd reed, was nog op school.

‘Ik kom er aan,’ klonk het.

Léon zat aan de eettafel en propde een boterham met witte suiker in zijn mond.

‘Is het koud?’ vroeg hij.

Ik knikte en keek toe hoe hij een zakdoek om zijn hals knoopte, zijn helm opzette en zijn fiets uit de hal bij de voordeur voor zich uit rolde.

‘Is Marten er al?’ vroeg hij.

‘Zal zo wel komen.’

‘Zo, heren, lekker fris trainingsweertje!’ zei zijn vader, die kwam aanlopen.

Ik glimlachte zo stoer mogelijk. Een ‘Beoogd Tourwinnaar’ liet zich natuurlijk niet weerhouden door een beetje kou! We hadden ons goed ingepakt, droegen jasjes en maillots van wol, hadden plastic boterhamzakken over onze voeten gedaan en daaroverheen nog overschoenen.

‘Nou, Léon, doe je best, je hebt nu een tweedejaars nieuweling bij je,’ zei zijn vader.

Het maakte me alleen maar zenuwachtiger.

Marten kwam aangereden op zijn Bianchi. Ook hij reed op een vast verzet. Gedrieën peddelden we bij Léon de straat uit, naar links, dan naar rechts, rechtdoor, de stad uit, dwars door de snijdende oostenwind naar Klarenbeek. Daar werd het tempo opgevoerd en stopte het gekeuvel.

‘Tempo, kop over kop!’ riep Léon. Hij zette zijn handen onder in de beugel en verhoogde zijn beenritme. Marten en ik volgden zijn voorbeeld, we doken over onze sturen en namen over. Het ‘tempo’ duurde langer dan ik had verwacht, minutenlang bleef de ketting strak. Het zweet liep in zacht kriebelende stroompjes langs mijn gezicht dat langzaam roze kleurde. Léon kwam op stoom. Af en toe keek hij onder zijn armen door om te kijken of we er nog aanhingen. Was dit de test? Terwijl ik langzaam maar zeker wanhopig begon te zoeken naar de ideale versnelling, draaiden de toen al gespierde benen van Léon steeds soepeler rond. Zijn achterliggende trainingsplan was eenvoudig.

‘Ik begin op de 19,’ had hij me een dag eerder uitgelegd, ‘daar fiets ik een week of twee op, totdat mijn spieren deze versnelling aankunnen. Dan een tandje zwaarder, de 18 erop, totdat ik uiteindelijk de 17 makkelijk rondkrijg.’

We vlogen over de landweggetjes richting Loenen, de clubge-
noot en ik namen al minder lang en met minder enthousiasme
over, we schakelden over naar de ‘in godsnaam, hoe overleef ik
dit’-modus.

Vals plat! Een paar procenten kroop de weg omhoog. De ver-
snellingshandeltjes op mijn frame begonnen te flirten. Eén klein
rukje kon verlichting brengen, één tandje terug.

Nee.

Ik durfde niet. Hoezeer ik ook mijn benen een dienst zou be-
wijzen door terug te schakelen, het zou onherroepelijk de capi-
tulatie betekenen. Alle vaart die ik had zou uit mijn wielen zak-
ken, zo de aarde in, ik zou stilvallen en hem moeten laten gaan.
Had ik maar een vast verzet, geen tandwielen, geen verleiding.

Zuur als salpeter. Zweet voelde als bloed. Ook Marten zag ik
kapotgaan. Zijn hoge rug schudde, zijn billen schuurden in het
zadel. Iets anders denken... vlug, een andere gedachte! Hier word
ik beter van, ik moet hier doorheen om renner te worden, als ik
er nu af moet, dan... dan... Heel even hield ik mijn benen stil, een
halve seconde, meteen een meter, nog één... ben ik eraf?

Gelukkig, Léon richtte zich op! Onmiddellijk bevroren onze
benen. Misschien had hij het niet door, had hij niet gemerkt dat
ik op breken stond.

‘Gaat het?’ hijgde Léon. Zijn hoofd was karmijnrood aange-
lopen.

Marten hoestte, ik spuwde een fluim slijm uit mijn longen.
De vrieslucht brandde naar binnen.

‘Jezus,’ was het enige wat ik kon uitbrengen. ‘Jezus...’

‘Afzien moet je leren,’ sprak de jeugdkampioen me toe.

‘Man, ik moest er bijna af,’ zei ik tussen twee kuchen door.

Léon kwam naast me rijden en keek me aan met zijn heldere
ogen die benadrukten dat er wijze raad zou volgen, een inzicht
in een van de diepste geheimen van de wielersport. Daar was

het, dat was het moment, de les die ik vijftieng jaar later zou doorspelen aan de slager. Léon zei: 'Je moet het wel echt willen, Bas, bij mij doet het ook zeer. Degene die het beste tegen pijn kan, wint.'

Ome Cor, die steeds dieper leek weg te zakken in de stoel, sloeg het staartje bier achterover en hees zich omhoog om het lege flesje terug te zetten op tafel. Ik wendde mijn blik af, keek naar mijn ouders die met twee tantes in een lichtzinnig gesprek verwickeld waren over de openingstijden van de IKEA.

Mijn bijdrage aan de familiale prijzenkast paste op een bier-viltje. Via de achterdeur had ik de wielersport achter me gelaten. Te hard gevallen, te vaak gefaald. De eerste jaren daarna had ik zelfs geen koers meer bezocht. Beetje staan kijken hoe jongens die ik er vroeger natuurlijk altijd afreed de voorste gelederen bevolkten. Voor de wielersport ging er niet veel verloren, geen ingelaste nieuwsuitzending met een zorgelijk kijkende Mart Smeets. Geen krant die erover schreef, zelfs het clubblad van mijn eigen wielersportclub repte er met geen woord over. Wielrennen was weer van de televisie en de racefiets werd iets voor plezierige toertochten en dan nog het liefst wanneer het hoog zomer was.

Zorgwekkend was wel dat ik tot op de dag van vandaag mijn benen was blijven scheren en ik een rondje fietsen steevast 'trainen' noemde. Waarvoor in godsnaam? Voor het geval Boogerd me zou opbellen en me in zijn Tourploeg wilde opnemen? Alles voor het vaderland. Hoewel, bij wind tegen stak ik tegenwoordig meestal gewoon een stukje af.

'Die Knaven en Boogerd konden er wat van, hè? Die hebben ons land ook mooie momenten laten beleven, hoor. Helden zijn het,' vervolgde ome Cor: 'De gladiatoren van onze tijd. Die jongens in die bergen, dat is pas sport. Had jij dat niet gewild?'

Ik zweeg. Met geknepen keel had ik al die jaren voor de televisie gezeten, wanneer de jongens uit mijn jeugd over de kasseien dokkerden van de Hel, de bochten rondden van de Alpe of voor het oog van de wereld de Champs-Élysées opdraaiden voor een ereronde. Hoe teleurgesteld ook, ik was altijd van de sport blijven houden. Léon, Servais, Michael en Jeroen. Hoe naamloos ook, ik maakte voor altijd deel uit van deze groep jongens, jongens vol verlangens en grote verwachtingen, jongens die begin jaren zeventig het leven werden ingeworpen, iets moesten, opgroeien, groot worden, gelukkig zijn. Ergens waren onze lijnen samengekomen en uiteen gaan lopen, ergens was ik afgehaakt.

‘Misschien,’ zei ik zacht.

‘Wie weet hoever jij had kunnen komen, als jij wat meer karakter had gehad?’

Met een geroutineerde handbeweging wipte ome Cor met zijn trouwring de kroonkurk van een volgend flesje bier. Nadat hij een gulzige slok genomen had, mompelde hij: ‘Toch jammer dat je zo vroeg bent gestopt.’

‘Misschien,’ zei ik weer, starend naar de kakelende mensen in de huiskamer. Twee ooms barstten in lachen uit. Ik had de grap niet meegekregen.

‘Je kostje was dan nu wel gekocht geweest. Die jongens hebben tonnen verdiend, sommige zelfs miljoenen. Die Boogerd rijdt toch zelfs een Porsche?’

Al twintig jaar slaagde ome Cor er feilloos in de zere plek te vinden. Hij plukte wat shag uit het baaltje en rolde het in zijn vloeitje.

Misschien was ik weleens jaloers op hen geweest, op Léon, Servais, Michael en Jeroen, op hun spieren, hun roem, hun foto’s in de kranten, hun citaten op tv, de erelijsten en hun zonovergoten trainingen in Spanje. Terwijl zij rondreden in vette auto’s en

kasten van huizen bewoonden, scharrelde ik als beginnend ver-
slaggevertje een karig uitbeenloontje bijeen, bewoonde een
huurflatje en reed rond in een stokoude Citroën. Later realiseer-
de ik me dat mijn jaloezie vooral te maken had met het feit dat zij
mijn droom hadden ingelost.

Voor hersenen scheen het gelukkig totaal niet te verschillen
of je iets meemaakte of iets verzon. Mijn brein had een veel
avontuurlijker leven dan de rest van mijn lichaam. Zonder dat
er sleet kwam op mijn gestel reed ik meermalen de Tour en vree
ik oneindig lang met de heerlijkste vrouwen. Helaas beleefde ik
de opwindendste momenten van mijn leven meestal zonder dat
het door wie dan ook werd opgemerkt.

‘Wil je iets bereiken, dan moet je er wel de juiste kop voor
hebben, hè?’ hoorde ik ome Cor zeggen. ‘Ik wilde altijd winnen,
altijd, al stonden er vier rijen verdedigers voor mijn neus. Des-
noods onder de grasmat door!’

Zijn gebalde vuist scheerde rakelings langs mijn gezicht.

‘Zo werden we kampioen. Of niet, Marie?’

Hij keek naar zijn vrouw die twee stoelen verderop in gesprek
was met mijn moeder en al jaren geleden was afgehaakt bij het
zichzelf repeterend feuilleton ‘De wereld volgens ome Cor’.

‘Marie?’ herhaalde Cor. Zijn handen fouilleerden zijn boven-
lijf op iets wat vuur kon maken.

‘Wat?’ vroeg tante Marie.

‘Dat ik altijd wilde winnen,’ herhaalde ome Cor.

‘O, vroeger, bedoel je?’ vroeg tante Marie.

‘Ja, vroeger, ja.’

‘Vroeger is toen je nog in je trouwpak paste,’ zei ze met een
glimlach.

‘Nou, zeg,’ antwoordde ome Cor.

‘Man, je wint alleen nog maar met sjoelen,’ zei mijn tante met
een knipoog.

‘Jij bent lekker.’

Ome Cor stond op. Aan zijn onderlip bungelde een shagje.

‘t Is en blijft eeuwig zonde, Zaaf, eeuwig zonde,’ zei hij en hij wurmde zich tussen de tafel en de visite door richting de keuken. Zaaf, zo noemde hij me plagerig, omdat ik na een feestje één keer met de fiets tegen een boom gereden was. Zaaf, de mislukte wielrenner. Zaaf, met dat ene woord wist hij al jaren de lachers op zijn hand te krijgen. Meestal glimlachte ik schaapachtig mee, schonk nog wat in of zette een ander muziekje op.

In de ‘Memoires van een Beoogd Tourwinnaar’, zoals ik mijn plakboek noemde, waren het maar een paar zinnen: Harderwijk 1989, de eerste koers sinds de val bij Vinkel. Opnieuw onderuit.

Ik wist het nog. Ik lag op de weg, met een snoer dat zich sloot om mijn keel. Boven me strekte een donkere hemel zich uit. De regen was ongemerkt dichtër geworden. Mijn ogen vielen dicht, ik was duizelig. In slowmotion zag ik hoe ik enkele seconden eerder als een stervende zwaan tegen de grond kletterde en meters doorgleed met de fiets aan mijn voeten over de asfaltrasp. Om me heen angstig gevloek, uitwijkende, zwiepende wielen.

‘Govver!’

‘Hoog, omhoog!’

‘Fuck!’

Gesnuif, gezoef dat wegebde, de doofheid die bleef.

‘Valpartij! Val in de laatste bocht! Wie liggen erbij? Steman, geloof ik, nee toch! Maar nu eerst de sprint om de prijzen!’ galmde het langs het parcours.

Naast me een andere renner zittend met zijn rug in de rijrichting.

‘Kut-put,’ klaagde hij met een van pijn vertrokken gezicht.

Ik ging als tweede de laatste bocht in en zijn val had me meegenomen. Mijn rug brandde, mijn scheenbeen rafelde open, as-

falt bloedde. Honderd meter bij me vandaan vierde een jongen in een blauw shirt mijn feestje. Na het ongeloof ontstak de woede. Woede werd verdriet. Ik besepte, dacht, wilde niet denken, stond op, stapte op mijn fiets en reed met groot gevoel voor drama de laatste meters naar de twee silhouetten onder de paraplu. Teleurstelling dreef me in hun armen.

De dagen erna hing de zomer hoog boven Apeldoorn. De hemel was schoongewaaid, de regen vertrokken. Zwetend lag ik op bed. Elke beweging was als een messteek en mijn onderbeen sopte in z'n eigen verband.

Mijn moeder bracht thee, kwam bij me zitten, sloeg het laken van me af en bekeek mijn ingepakte been. Haar gezicht was zacht in het licht dat langs het rolgordijn mijn kamer binnenviel. Met de traagheid van een zeeanemoon bewoog haar hand naar me toe, haar vingers streelden mijn wang. Daarna wikkelde ze het katoen van mijn onderbeen. De laatste windsels waren verkleefd met de ontstoken wonden.

‘Hoe vaak wil je dit nog?’ vroeg ze zacht.

De dag stond achter haar, waardoor ik haar ogen lastig kon zien. Ik zweeg, wendde mijn gezicht af van mijn gehavende vlees.

‘Nou, hoe vaak wil je nog vallen?’ vroeg ze. ‘Het is niet normaal, hoor, dat jongens zich zo in de poeier rijden. Is het nodig?’

‘Misschien ben ik wel niet normaal,’ zei ik nadat ik rechtop was gaan zitten.

Ze haalde het verband van mijn schouder. De wond was een moeras van kleine slootjes bloed en wondvocht. Ze depte een plukje watten in alcohol. Nauwlettend volgde ik de bewegingen van haar hand. Het was zaak me schrap te zetten voordat het watje me zou raken.

‘Er worden er maar heel weinig prof. Léon en Servais moeten het ook nog maar zien te redden,’ zei ze. ‘En dan nog, wat voor een leven wil je? Elke dag de fiets op, in weer en wind. Vallen?’

Ik beet op mijn tanden.

‘Je moet het zelf weten,’ zei ze. ‘Maar het leven biedt meer, je moet volgend jaar echt aan de bak met school, straks je studie. Je hebt meerdere talenten.’

‘Ja, vast.’

‘Zo, Zaaf, ik heb meteen maar wat te drinken meegenomen,’ zei ome Cor, die kwam aanzetten met drie flesjes en een bierglas tussen zijn vingers. ‘Hier, ook eentje voor jou. Fiets je straks wat lekkerder.’

Met zijn linkerhand zette hij een pijpje bier naast zijn stoel, terwijl hij met zijn rechterhand een tweede flesje tot bij zijn lippen bracht.

‘Gezondheid,’ zei ik, en ik schonk in en nipte van het opschuimend bier.

‘Van mij mag het weer beginnen. Parijs-Nice en straks weer de klassiekers, de bloesempjes, de bijtjes, mooie meisjes in mooie jurkjes. De hele reutemeteut,’ zei ome Cor. Hij nam een slok en vervolgde: ‘Hoe die Knaven daar in die modder reed en als eerste het velodroom van Roubaix op draaide. Dat blijft gewoon op je netvlies zitten.’

‘Ja, dat was mooi.’

‘Ja, jongen, daarmee vergeleken zijn wij maar eenvoudige jongens.’

Zijn mond bleef openstaan, alsof hij nog iets wilde zeggen, maar een nieuw denkbeeld zijn woorden ontvoerde. Uit het niets vroeg hij, alsof hij het spoor van mijn gedachten had gevolgd: ‘Weet je eigenlijk nog wanneer je gestopt bent?’

Mijn ‘Memoires’ zwegen na de Ronde van Harderwijk, al had ik daarna nog enkele wedstrijden gereden. Tussen de bladzijden dwaalde een verloren krantenknipsel waarin mijn naam werd genoemd als lokale favoriet in de Ronde van Ugchelen. De val

van Harderwijk veroorzaakte grote vochtblazen op mijn onderbenen, spiegeleieren die onaangekondigd openbarstten. Carmen was mijn nieuwe vlam. In een zomers jurkje serveerde ze Rivellaatjes op het terras en ze kwam kijken in Ugchelen. Zij was de blonde groenogige voor wie ik tientallen tekeningetjes maakte, honderden gedichten schreef, met wie ik jaren zou zijn, maar die het uiteindelijk ook niet was. Ze rangschikte de boekenkast op kleur.

Ugchelen bleek niet mijn laatste koers. Het eindpunt lag nog verder, zelfs voorbij die ene nacht waarna alles zinloos werd, waarna ik mijn fiets voor langere tijd liet staan. Met excuses waarin ik de gewichtige woorden 'studie' en 'toekomst' zo vaak mogelijk liet vallen, sloeg ik af en toe een training over. Ook begon ik minder in wielrennen te dromen. Het wielerven mocht dan een gedroomd leven lijken, het liet me niet meer binnen. Het werd weer een beeld van de televisie, uit boeken en tijdschriften.

Na de valpartijen en het drama op het nieuwjaarsbal zou iedereen het vast wel begrijpen. Maar in één keer stoppen, eenvoudigweg stoppen? Dat was je eigen ballen afhakken, daarvoor was ik veel te fanatiek, een slaaf van mijn eigen verlangen. Een verlangen dat nooit echt over ging, waarin hoe onopvallend ook altijd de waanzin schuilde van blijven zoeken naar wat maar nooit wilde bestaan.

Vlak voordat het weer begon te regenen stapte ik de slagerij binnen. De zaak was verlaten. In de vitrine lagen grote onversneden entrecotes en op grootte gesorteerde lamshaasjes, zoals je dat vooral in mediterrane landen aantreft. Alleen al de liefde waarmee de slager zijn waar had uitgestald, loste onmiddellijk mijn intentie om ooit fulltimevegetariër te worden. Zoals vaker was de geest zwakker dan het vlees. Van achter de klapdeur naar de koelcel en het kantoortje klonk een hoog, zoemend geluid dat me deed denken aan een tandartsboor. Het winkelmeisje kwam gehaast binnenstappen met een beker koffie. Ik trok mijn wenkbrauwen op.

‘Waar is-ie?’

‘Achter. Loop maar door,’ zei ze blozend.

Het hoge gezoem werd sterker. Tot mijn verbazing trof ik de slager op zijn racefiets op een rollerbank. Half hyperventilerend zat meneer balancerend op de rollen tussen messenblok en slachtbank. Een hoofd als een rijpe vleestomaat, de kleine stroompjes zweet vormden een plasje water op de tegels. Het slagersjasje was een vod aan een haakje.

‘Effe nog, nog drie minuten zwaar,’ hijgde hij. ‘Kom zo!’

Hoofdschuddend liep ik terug de winkel in en deed mijn bestelling.

‘Ze bestaan nog, de echte gekken,’ zei ik tegen het winkelmeisje.

‘Doet-ie haast elke dag, hoor. Als het even rustig is.’

Een paar minuten later kwam de slager de zaak weer in.

‘Van de week die beklimning in de Giro teruggezien?’ vroeg hij me monsterend met zijn uitdampende guitenkop. Door zijn trainingsjas en de om zijn hals geslagen handdoek kreeg hij iets van een bokser op weg naar de ring. Ik moest even nadenken. Beklimming in de Giro?

‘Heb je er nog niet naar gekeken? Staat op YouTube.’

De in het hart van de stad gevestigde biologische slagerij oogde als een gewone slagerswinkel, maar had zich de laatste jaren meer en meer ontwikkeld tot een geheime ontmoetingsplek voor wielierliefhebbers. Ik herinnerde het me weer, hij had me de link gemaaild; Italiaanse commentaarstemmen onder vlekke-
rige beelden van renners in de Dolomieten.

‘Ja, mooi, ja. Ongelooflijk hoe hard ze bergop rijden.’

‘Wat had jij gedaan? Was jij ook zo vroeg gaan aanvallen?’

‘Ik? Waarschijnlijk allang gelost,’ zei ik.

Sinds de slager een glimp van me op televisie had gezien in een wielersprogramma was zelfs het kopen van een simpel stuk worst een dagtaak. Ondanks het feit dat ik bepaald geen Eddy Merckx was, al jaren geen rugnummer meer had opgespeld of ook maar één koers van betekenis had gewonnen, bleef de slager vissen naar mijn wielerverleden. Twee jaar geleden, vlak na die betreffende uitzending, sprak hij me er voor het eerst op aan: ‘Dus jij hebt met de groten gereden?’

‘De groten?’

‘Renners die de Tour hebben gefietst!’

‘Wie bedoel je?’

Met een lichte frons keek de slager me aan en zei: ‘Boogerd, Van Bon, Knaven! Je hebt met hen gefietst, toch?’

Daar gaan we weer, dacht ik en ik zei: ‘Een eeuw geleden.’

‘Was je goed?’